

Bokréta-sok Lapja

TÁRSADALMI FOLYOIRAT * SZERKESZTI: PAULINI BÉLA

Magyarok Istene...

Kegyes Istene, áldassék a Te neved.

Tudjuk, a Te akaratom itt-ott megpróbáltatásoknak teszi ki e nemzetet, hogy amikor megfélekezitek Rólad és talán önmagáról is, e megpróbáltatások tüzevel tisztítsd meg a lelkét.

De e nemzetet soha el nem engeded bukni, s amikor már-már azt hisszük, hogy hagyod elégni a tisztító tűzben, akkor kegyesen kiemeled onnét és neki adsz újra minden vidám örömet.

Húsz esztendővel ezelőtt elvesztettük szívün-

ket, de talán eszünket is, megfélekezünk magunkról, talán Rólad is — a megpróbáltatások tüzeit el kellett szenvednünk. Szenvedtünk — kínok kínjával.

S Te hatalmas Magyar Isten, húsz esztendő múltán — kegyelmezél, a Te végtelen kegyelmeddel oltogatni kezded az égő tüzet s engeded, hogy orcánk piruljon ki a — boldogságtól.

Magyarok Istene hatalmas vagy — haragodban is — de legkegyelmesebb voltál és maradsz hozzánk minden időkben. A Te szent neved áldassék...

Ami újra Magyarország

Beregszász.

II. Géza idejében alapították. Egy időben állandó vetélkedés tárgya volt az erdélyi fejedelmek és a Habsburgok között.

Érsekújvár.

Rákóczi innen bocsájtotta ki 1706-ban manifesztumát.

Fülek.

1832. szeptember 29-én itt kiáltották ki királyné Thököly Imrét.

Galánta.

A XIII. században a pannonhalmi apát-ság birtoka. Nagyon szép itt az Eszterházy hercegi kastély.

Hanva.

Itt volt református pap Tompa Mihály, a nagy magyar költő, itt is van eltemetve. („A hamvai pap hamvai, Hanván fognak elhamvadni“.)

Ipolyság.

„A palócok fővárosának“ is szokták nevezni. Történelme körülbelül egyidős Magyarország történelmével. Román stílusú temploma 1200-ban már fennállott. Évszázadainak legválságosabb korszaka a török megszállás volt.

Jászó.

II. Béla alapítványa. (Környékén márványbányák vannak.)

Jólsva.

Eredete I. Béla idejére nyúlik vissza.

Kassa.

Székesegyházában pihennek 1906. óta II. Rákóczi Ferenc, Zrínyi Ilona, Beresényi Miklós, Sibrik Miklós, Eszterházy Antal hamvai. Fontosabb műemlékei még a Szent Mihály-kápolna (XIII. század), az Orbán torony (1682), a Lőcsei-ház (XV. század), a premontrei templom, a püspöki palota, a Rákóczi múzeum, Tinódi Sebestyén lakóháza.

Komárom.

Jókai Mór szülővárosa. Klapka tábornok még a világosi fegyverletétel után is a végsőkig védelmezte a várat. A költő s a hadvezér örök dicsőségét egy-egy ércszobor emlegeti Komáromban.

Krasznahorka.

Egykor erős „büszke“ vár. Először a Bebek-család tulajdonában volt. Ős-Gömör urai e várbán tartották gyűléseiket.

Lelesz.

II. Béla idejében épült itt a premontrei rend híres kolostora.

Léva.

Városának és várának eredete az Árpádok korába nyúlik vissza, híres erődítmény volt már a tatárjáráskor is. Rákóczi Ferenc szabadságharcának idején döntő harcok színhelye.

Losonc.

1849-ben az oroszok porrá égették. Kossuthnak és Kármán Józsefnek áll itt szobra. Most a megszállás alatt itt volt az egyetlen magyar főiskola, a református teológia.

Mikszátfalva.

Azelőtt Kürtabony. Itt született 1849-ben Mikszáth Kálmán. 1910-ben Mikszáth írói jubileuma alkalmából kapta a község a Mikszáthfalva nevet.

Munkács.

Vára sok dicsőséges magyar történelmi esemény színhelye. Itt töltötte gyermekkorát II. Rákóczi Ferenc és ezt a várat védte Zrínyi Ilona. Itt született Munkácsy Mihály, a vilghírű festő.

Nagyida.

1557-ben Perényi Ferenc vitézül oltalmazta a várat Puchain császári tábornok ellen, amely védelemben kiváló szerepe volt a várbán rekedt ezer cigánynak. Erről a várvédelemről írta Arany János a Nagyidai cigányok című víg époszát.

Bokrétás hírek

A bokréták a felvidékiekért. A bokréták egy része úgy határozott, hogy az Országos Magyar Bokréta Szövetségen át kívánja a „Magyar a magyarért” mozgalomhoz eljuttatni a felvidék megnyomorított népe részére adományait. Megállapíthatjuk, hogy ez a szándék igen szép erdményt mutat fel, egyik-másik bokréta egyenesen meglepő mértékben vágja ki a rezet, sőt igazában a bankót. A részletes — bokréták szerint való és egyúttal — összezszerű — beszámoló a karácsonyi számunkban közöljük, amely szám különben nagyobb terjedelemben — és a redesnél nagyobb példányszám-ban is — jelenik meg. A Bokréta Szövetség ugyan az összegeket a közeli napokban eljuttatja illetékes helyre.

A martosi bokréta.

Annak idején hírt adtunk azokról a megmozdulásokról, amik az cseszfolt magyar-lakta Felvidéken — bokrétás vonatkozásokban voltak. Kétségtelenül nem voltak — lehettek — ezek alapszabályaink szerint működő egyesületek, de elméleteink szerint működők voltak, sőt fokozottabb mértékben, mint egyik, másik a szabad területen élő, de talán igazi „szerepét” kevésbé érző, tudó, szabályos „bokréta”. A felvidéki „bok-

A martosiaiak.

Püspökboádiak a „Városi” előtt.

réták” közül egy, a — martosiaiak. (Olvasóink egymásután a többiekét is megismerik, egyelőre fényképekben, utóbb — bizonyára — az élő valóságban is.)

Bokrétás lakodalmak

Szakmáron:

Tóth Ignác bokrétás, Romsics Mária homokmégyi bokrétásleány! szentemberben házasságot kötött.

Szabadi Lajos és Dusnoki Borbála bokrétások október hó 12-én házasságot kötöttek.

Vén Ferenc és Tóth Erzsébet bokrétásoknak október hó 17-én volt az esküvőjük.

Atkárón

Bartók András és Juhász Ilona — mindketten bokrétások — október 25-én tartják lakodalmukat.

Homokmégyen-

Október 17-én esküdött örök hűséget egymásnak Romsics Antal bokrétás legény és Vén Erzsébet bokrétás leány. Legények, leányok felköszöntöt mondva kívántak nekik sok boldogságot és örömet.

Turán

Október 22-én esküdtek meg Andreán András és Setrányi Mária, mindketten bokrétások.

Uszódon

November 9-én esküszik Fekete Ignác bokrétás, Sánta Marika foktői leánnyal.

A pitykegyűjtő.

Számtalan ember van a világon, aki szenvedélyesen gyűjt. Nemesak „pénzgyűjtő” van, van aki elhasznált bélyeget gyűjt, vagy régi porcellánt, vagy még régibb agyagedényt, vannak fegyver gyűjtemények, de gyufaskatulya gyűjtemény is van.

Mr. Elliot-Hawkins a neve ennek az angol urnak, aki — gombot gyűjt. Most — Magyarországon.

Mr. Elliot-Hawkins, hatvanhat éves és negyven évi gyarmati szolgálat után vonult nyugalomba. Ekor kezdett hozzá a gombgyűjtéshez. Fényképeket mutat hatalmas gyűjteményéről, mely londoni lakása három szobáját boglalja el. A maga nemében csodálatos gyűjtemény. Például a világ valamennyi hadseregének gombjai megvannak már benne, így többek közt a régi osztrák-magyar hadsereg különböző gombjai is. Az angol egyébként el van ragadtatva a díszmagyar gomboktól, no meg a — pitykéktől. Most, hogy Magyarországot bejárta büszkén mutat egy galambtojás nagyságú ólompitykét, amit a székesfehérvári cigánysoron „sikerült” megvennie húsz pengőért a cigányvajdától. Éjjel nappal gombot gyűjt az angol — szerte a világban, a legkedvesebb azonban, hogy a szorgalmas gombgyűjtő mellényén viszont az alsó gomb — hiányzik.

A bokrétás hírt

— kérjük — küldjék be a bokréták mindjárt, amint a hírről adni való tudomásukra jutott

PAULINI BÉLA:

SZÍVEM SZAVA

Nem ért rá...

Ez az írásom „tudósítás” volt egy napilapban . . .
Vagyis?

Kora délután. Pontosabban: negyedhárom. A törzskávéházban ülök. A szomszéd asztalnál ketten ülnek, egy csontos, barnaruhás úr, meg egy kékruhás, jóltáplált, de ez két fejjel is alacsonyabb lehet, mint a másik.

Beszélgetnek.

Egy harmadik úr érkezik a kettőhöz. A bajusza kicsit öszül, ritkás a haja, látni, hisz kalapját már letette, botját is, egyébként szürkeruhát visel. Kezet fog a kettővel s szintén letelepszik. Mondja, nem sokáig maradhat, siet, siet, nem ér rá, mindjárt megy tovább, de azért rendel egy feketét. Addig is, amíg a feketét hozzák, beszélget a három úr.

Hozzák a feketét a harmadiknak is.

A harmadik beleteszi a cukrot a csészébe. Kavargatja a cukrot a feketében.

Beszélgem a három.

A szürkeruhás hörpint a feketéből. Ujra leteszi a csészét.

Aztán néz.

A másik kettő tovább szövi a beszélgetést.

Csak néz a harmadik, karjával a márványasztalra támaszkodva.

— Sándor! — szólnak hozzá.

A Sándornak szólított nem felel.

— Sándor!!!

A Sándornak szólított harmadik arca sápadt. De mért?

A két úr felugrik, talán a harmadik rosszul van?

Vizes kendőért küldik a pincért.

A harmadik úr ül, de már nem néz.

A szemét lehunyta s arca kékesre változott.

A rosszullete komolyabb?

— Orvost kell hívni — szól a dologba egy idegen.

— Orvost! — a pincér azt mondja, hogy a szomszéd házban lakik egy orvostanár.

A barnaruhás átszalad a szomszéd házba.

A kávéház népe már karéjban állja körül a harmadik és szürkeruhás urat, aki ül, fején a fehér kendővel, a márvány asztal mellett.

Jön az orvostanár.

A harmadik úr szája kinyitott s a nyelve kifordult.

A tanár mondja:

— Itt már nekem semmi dolgom . . .

A szomszéd asztalnál történt . . .

A hangulat igen nyomott.

A „harmadik” úr, aki sokáig nem maradhatott ki, nek hamarosan tovább kellett mennie, járt így.

Aki hamarosan nagyon messzire elment, anélkül, hogy felállt volna a szomszédos márványasztaltól.

Háromnegyedháromkor ott feküdt a halott a kapualjban és várta a hullaszállítókosit. A barnaruhás úr a halott öccse volt, a kékruhás közös barátjuk.

A kávéház népe megdöbbenve tárgyalja a dolgot.

Hogyan, itt a márványasztalra könyökölve meghalt egy úr, aki egy perccel korábban még úgy jött be a kávéházba, mint a többi, csak azt mondta — nincs sok ideje.

A kávé elrendeli, hogy gyújtsák fel a lámpákat.

Délután háromnegyedháromkor.

Hogy a villany fénye elűzze a komor képet, ami el-tűnt s mégis ott van.

A „rég”i kártyaszobában megkezdte munkáját a rendőri bizottság.

En meg úgy érzem, hogy a tudósítást elég jól írtam meg...

Épp azért, a tudósító urak majd annak idején ne is veszkődjenek az írással. Vegyék elő ezt a kis szöveget, s csak épp a koradélután helyesbítsék esetleg kora délelőttre, vagy késő estére. S a Sándor név helyett írják be a Béla nevet. A többit remélhetőleg meghagyhatják.

Kivéve, ha véletlenül mégis a minta-tudósítás írójával valahol falun jártában történik meg a dolog.

Ez azért volna a tudósító urak szempontjából kellemtelen, mert akkor az egész gazdaságos elgondolás fuccs.

A régi időben

A régi időben vasgyűrűvel gyűrűzték el egymást a fiatalok, ez az „erős” szeretetnek a jelképe volt. A gyűrűt a házasulandó legény két követtel keszkenőbe kötve küldte el.

A bírakat a régi időben „látók”-nak hívták, akik a „kiáltószék”-ből mondtak ítéletet. A községnek több bírója volt, lehetett révlátó, borlátó bíró stb. is. Az ítéletet „törvénybeli orvosság”-nak hívták.

A mennyasszonyt a szülői háznál teltő utolsó éjszakán leánytársai megtisztelték azzal, hogy vele együtt aludtak. Ennek

„leányháló” volt a neve.

Dobrán a fonóházak „farsangi pogácsát” rendeztek: vacsorán látták vendégül a fonóban résztvevő fiatalságot.

Itt-ott lakodalmakban a mestergerendára egy láncc volt felerősítve, a „csördítláncc” és ha valaki beitalozva rakoncátlanokodott, a násznagy rendelkezése szerint az egyik legény megcsördítette a láncot, figyelmeztetni az illetőt . . . Többszöri figyelmeztetés után aztán a kóter követkekezett. Külön helyiség szolgált arra, hogy a részegeket bezárják — amíg kijózanodnak — természetesen ugyancsak a násznagy rendelkezése alapján.

Dabon a csizmadiainast társai, selszabadulása alkalmával szertartásosan bucsúztatták. Ez úgy történt, hogy leültették egy székre, egyik társa a két csizmáját egyszerre pucolta, majd — kirántották a szék alóla és alaposan elverték.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó:

PAULINI BÉLA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 49.
Telefon: 140—544.

Budaí Bernwallner József nyomdája,
Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 49.